

DANIEL BĂNULESCU

**Diavolul vânează
inima ta**

Ediție definitivă

Editura Paralela 45

Motto-ul întregului *Clan de Romane*:

CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE A LUMII

Lumea e o uriașă măcelărie.

Oriunde ai pune piciorul, ești vânat de dimineată până a doua zi dimineăta.

- Oriunde te-ai întoarce, oamenii, animalele și duhurile
- vor să-ți taie capul, pentru a juca fotbal cu el
 - vor să-ți înfulece carnea, pentru a-și astâmpăra foamea
 - sau vor să te tortureze, doar pentru a se distra.

Culmea cruzimii e că ești și tu încorporat în oastea celor care urmăresc să-ți ia viața.

Curând, noroiul te murdărește în același fel ca pe dușmanii tăi.

Curând, nimic nu vă mai poate diferenția.

Dar chiar pe trei sferturi mort
Dacă vei face fie și o singură faptă bună

Atunci pe neașteptate viața ta va fi reînnoită
Dușmanii tăi vor pluti cu burțile în sus
Și vei pătrunde în CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE A LUMII.

O singură faptă bună e apelul către Dumnezeu
Pentru a fi tras afară din măcelărie.

Chiar și numai o faptă bună salvează totul.

(Daniel Bănulescu)

Capitolul 1: Chei pentru Închisoarea Adâncului

E patru aprilie 1988.

Stăpânul acestei lumi, Has Satan, se aruncă, din înălțimile cerului, către București. La zece kilometri deasupra orașului se materializează. Aterizează cu pași mari și iuți pe pista Aeroportului Otopeni. Și iese în șoseaua națională Ploiești-București pentru a face rost de un taxi.

Așteaptă cinci minute.

Un automobil Dacia 1300, bălțat, frânează la șapte metri de el.

— Mă luați și pe mine până la București? rostește cu voce plăcută, dintre cele două valize, călătorul.

— Dar de ce să nu te iau, pițipoanco? Ce, banii lui matale are păduchi?

Șoferul taximetrului oprit e brunet și robust; pupilele lui sclipesc de veselie.

Clientul își așează valizele în portbagaj și se urcă pe bancheta din spate.

Taximetristul, dezghețat, lipicios, cu o mustață ca o potcoavă care-i coboară până pe aripile bărbiei, îl studiază încântat în oglinda retrovizoare și demarează către București.

— Te-a trimis statul să lucrezi în străinătate?... Ai fost să le
cațeri la negrotei combinatele în cocotieri?

— ...

— Cât timp ai fost plecat?

— Doi ani.

— Și de unde te întorci?

— ... Din Yemen, zice Diavolul la nimereală.

— Din Yemenul de Sud sau din Yemenul de Nord?

— Din ăla Democratic.

— Are arăboii la petrool!... Și te-ai umplut de parai?

— M-am umplut de măciuci.

— Are și măciucile importanța lor, dacă ai unde să le tragi...

Nevastă ai?

— ...

— Poate nevastă-ta o fi vreo cercetașă. Una d-alea cu picioarele
așa scurte și fundul așa jos, care, când merg, își șterg singure urmele?!

— ...

— Ori poate e așa grasă, de ți-e mai ușor s-o sari, decât s-o
ocolești?!

— ...

— Ai nevastă?

— Și dacă așa avea?

— Dacă mi-o donai mie, când ai plecat. Ți-o înapoiam acum,
când te depuneam acasă. Și-ți raportam: „Guriță dulce, mi-ai
încredințat-o defectă. E tristă: Nu mișcă din fund.“

— ...

— E și unele care mișcă, dar în cazul ăsta nu te-ai mai fi cărat
tu în Yemenul Democratic... De ce să-și fi lăsat alții chiloții pe
perna ta?!

Deasupra taxiului, pârânașii cerului, scursura bolților, demonii străduțelor care sunt intersectate de automobil, prezintă onorul Înșelătorului Lumii.

Ochiurile aragazelor din gospodăriile pe lângă care trec se aprind singure.

În grajduri, vitele se albesc de spaimă.

Ho Diablos ține ochiul atent pe formele caselor sătești, bâlbâite, făcute parcă la beție, unele cu ferestrele atât de joase, de ar putea să bată rațele cu ciocul în ele.

— Te uiți pe frumusețile patriei?

— Îhâm.

— Degeaba te uiți, că nu poți să ți-o închipui pe Neta... E mai răscolitoare ca socialismul. Nu poți să te desprinzi.

— ...

— Ți-am povestit vreodată de Neta?... Acum că tu mi-ai povestit de a ta, îți povestesc și eu de cea mai nouă a mea.

— ...

— Acum vreo trei săptămâni... în blocul peste drum de blocul meu, s-a mutat o putoare... Are un soț, mânca-i-aș treilingul lui, să-i lași în gaj damigeana: nu bea, nu fumează. Bubă îl cheamă. Dar nici de nevastă-sa, putoarea, nu are grijă...

— ...

— O salt eu, acum vreo două săptămâni, din stația de tramvai și-o duc la serviciu cu limuzina. Și-i scap așa, ca din întâmplare: „Cum fac, fă Netuțo, să am grijă de bujiile tale?“, „Știi și eu?! râde putoarea. Ține privirile lipite de ferestrele noastre de la sufragerie... Și numai ce vezi că se ridică transperanta numărul trei (cum le înnumeri de la sifonărie), poftim de haide încoace, că-s singură acasă...”

— Picantă putoare.

— Arasel! Stai să vezi, că n-ai văzut nimica... La geamurile de la sufragerie poseda patru transperante ponosite, pe care la nimeni nu îngăduia să i le atingă, că altfel dezlănțuia isterie...

...Acu două zile, pe 2 aprilie, pentru că era ziua ei, scoate bărbat-su Bubu toate jaluzelele alea vechi și le montează pe altele, noi, pe care i le cumpărase cadou, cu gând să-i provoace Netuței surpriză...

...Și i-a provocat. Pentru că la 5 minute după ce le scosese pe alea vechi și, obligat, o ridicase și pe-a mea, bănuind că-mi dăduse semnalul că rămăsese nepăzită. Sunam la ușa ei, echipat doar în chiloți. Șpreiat și cu o sticlă de țuică, poreclită „Pensionarii dă să fugă“, atâta-i de dăunătoare la etică și echitate...

— Cum te cheamă, prietene? îl întreabă Amăgitorul.

— Genel, dacă nu deranjează clientul... Genel, dacă nu provocăm suferințe.

— Auzi-l țațo: Genel!... Arde-o mai departe, Genele.

— Deschide ușa bărbatul lui Neta. Dar scăparea mea a fost că exact în clipele alea a început să se reverse de la etajele superioare, din blocurile vecine și ceilalți vecini. Că regulamentul ăsta era: la fiecare transperantă era repartizat cel puțin câte un vecin...

...Și cum nenorocitul de Bubu le schimbase pe toate, din tot apartamentul, bănuind că le telegrafiasse putoarea semnalul, se năpustea cu toții, care într-un papuc, care în buca goală, de parcă provocase inundație în bloc...

...Ne vede ăsta a lui Neta, podidindu-i ca lăcustele tot etajul cinci, toți nădușiți și doar în condiția fizică și îngaimă: „Ce e bă, la ușa mea? Daciada?“

— Taie din efecte, Genele, că salivează tot Pământul după replica ta.

Capitolul 2: Cum poți să-ți procuri o femeie perfectă?

Pământul se cutremură de scârbă și de frică.

E marți, 5 aprilie 1988, ora 10 și 50 de minute dimineața și Balaurul Satan, stăpânitorul temporar al acestui Pământ, îmbrăcat în trupul inginerului de foraj Mugurel Has Florescu, apare pe treptele de ieșire ale caselor din strada Perone numărul 333 și învăluie în priviri taximetrul parcat câțiva metri mai în față.

În taximetru stau, cu portierele întredeschise și cu spatele către Has Satan, Țaca Genel și un individ subțirel, murdar, cu părul lucios de o prea îndelungată nespălare și execută împreună mișcări ciudate.

Cei doi se mișcă simultan. Își ridică pumnii mâinilor drepte până în dreptul privirii. Își vâră apoi pumnii în turul propriilor pantaloni.

Rămân apoi 60 de secunde nemișcați, ca și cum ar îndeplini un ritual ce le aduce imense satisfacții.

Și, în sfârșit își extrag pumnii pe care si i-au ținut în dreptul fundurilor, îi ridică pentru a le examina conținutul, în vreme ce

umerii le tresaltă în zvârcoliri scurte și dese, de parcă ocupanții Daciei s-ar sparge de răs.

— Băi, ale dracului păcătoase, exclamă Genel. Ia mai furnizează-mi una.

— Neagră-neagră sau verzuie?

— Neagră-neagră. Ia dă borcanul încoa.

Țaca vără sub capacul borcanului degetul arătător făcut cârlig, pândește, capturează ceva și, cu o manevră delicată, scoate prada.

— Dă și mie una nouă, solicită insul slăbuț și slinos, al cărui nume e Bruță Tudore.

Țaca îi trece lui Bruță lucrul cerut, vără iar degetul pescar în cilindrul transparent și, după puține secunde, scoate degetul împreună cu noua insectă.

— Bă, ești pregătit?

— Eu întotdeauna sunt pregătit, Genele.

Genel ține între cele două degete butucănoase perechea de aripi ca de celofan, perie cu o unghie cele șase piciorușe care se zbat defazat, așteaptă ca secundarul său să ajungă la cifra 12 și dă comanda.

— Start.

În aceeași secundă, Țaca și Bruță își vără, din nou, fiecare pumnul strâns în pantaloni, în dreptul propriului lor fund.

Se aud doua pocnete ca de capse.

Cei doi ocupanți ai taximetrului rămân iar o jumătate de minut încremeniți.

— ... N-ar fi fost mai bine să ne fi dat jos pantalonii, Genele?

— Eu pe a mea vreau s-o axfisiez, nu s-o fut.

— ...

— Arasel... Bag-o cu capul în apă.

— ...

— Așa...

— ...

— Ține-o la fund.

— Păi la fund o țin.

— Le mai antrenăm încă 30 de secunde... Băi, poți s-o încurajezi pe a ta să nu se lase înecată și să-i strigi să calce apa.

— Calcă apa! Calcă apa!

— Bruță... a mea a înghițit prea multă apă. Și cred că s-a gazat... A trecut un minut.

Cei doi competitori își trag mâinile afară și examinează cele două insecte, fixate fiecare între un deget mare și un deget arătător.

Regula e aceasta: pacienții trebuie să-și dea duhul din cauza lipsei de aer sănătos, nu în urma strivirii.

— Am câștigat iar. A mea e cu mult mai gazată, Genele... Uită-te cu ce față fericită a murit.

— Cum bă, să aibă o față fericită o muscă?

— Vă deranjez? se apropie de taximetru Has Satan.

— Arasel! A apărut și Soarele nostru. Să ne trăiți o mie de ani, Șeful Iubit!

— Ne bășim în fața la niște muște, domnule Comandant. Le făceam educație, se amestecă în discuție și ocupantul locului din față, dreapta, Bruță Tudore, pus la curent cu reîntoarcerea inginerului petrolist la București.

— Hai, valea! îl expediază Ho Diabolos pe Bruță, după ce s-a instalat pe bancheta din spate.

— Să ne trăiască toți dușmanii și să ne vadă fericiți! strigă Țaca Genel și demarează.

Copilul Cimitirului, Bruță Tudore, le face semne copilărești de bun rămas, de pe trotuar.

— Abia acum pricep, comentează Has Satan, în vreme ce taxiul parcurge strada Stoian Militaru, de ce legiunile de duhuri,

masate în jurul Pământului, vă numesc pe voi, oamenii, „triburile de bășinoși“.

— Unde ordoni să zburăm, Căpitane?

— Du-l pe Domnul și Stăpânul tău la Grădina Icoanei.

— Zâmbi-mi-ai de sub tramvai! își repede Genel taxiul către un bătrân care i se pare că nu traversează îndeajuns de energic prima trecere de pietoni întâlnită pe șoseaua Olteniței.

— ...

— Băi, nici nu te întreb dacă a fost amabilă cu tine, azi-noapte, vrăjitoarea ta. Dar, când o strigi, cum înțelege că ai strigat-o chiar pe ea?... Că le e greu să nu se confunde între ele, din moment ce oricare femeie e-o vrăjitoare.

La ora 11 dimineața, toată populația Bucureștiului se împarte în doar două categorii: cei care sunt prezenți la serviciu și cei care așteaptă la cozi pentru a cumpăra cândva, într-un viitor nesigur, ceva de mâncare.

Sutele de kilometri de cozi la alimente devin o particularitate turistică în România. Fiecare străduță, stradă și cartier e înfășurată în bandajul cozilor la alimente, întocmai ca o mumie.

— Și cum îl recoltăm azi pe primul mulaj de la primul Rege Fermecat al orașului București?

— Întâi îl descoperim. Urmărim ce stil de viață duce și stăm pregătiți... E obligatoriu să ridicăm mulajul numai după ce proprietarul sfârcului urechii a comis un păcat.

— Ce e ăla păcat?

Căluțul bălțat al taximetrului galopează douăzeci de minute prin oraș.

— Te-am adus ca vântul și ca gândul, Căpitane. Cobori și te aștept aici?